

לבה והספיד. (לא קשה לגחש את מי מגלמת ראקל בשלישיה הזאת). אף מילה טובה לא נכתבה עליו. חוץ מן הדו"ח השבועי של ההכנסות. שהעפיל לשבע ספרות כבר בשבוע הראשון להוסעת הסרט. אבל באיזשהו מקום. בכל זאת שאפה ראקל לקצת יותר מזה. וכשהיא שואפת למשהו. היא בדרך-כלל משיגה אותו. ואומ' גם. תוך שנה אחת. למרות הויכוח-הלעג וחוסר-האמון של כל מי שהיה סביבה. הפכה הגברת וולש אחת הבודרניות היקרות והמצליחות בעולם. היא שברה שיאי הכנסה של סרטן סינרטה בפאריס. עיתון נאום פעוריפה פצחו בשירייה-הלל לכישרון הריקוד והשירה שלה. ובעיקר ליכולת שלה לרתק למשך שעותיים אפילו את הקהל המפונק ביותר. כאשר המחשופים מתחת לקורבן. והחצאיות הפתוחות כימעט עד לאותו המקום. אינם אלא חלק מגורם ההצלחה שלה. ההשתוממות — כללית. ה' אומנם היא יודעת לעשות עוד משהו. חוץ מלנענע את הישבן?

"תמיד האמנתי שיש לי כישרון לסרט טים מוסיקליים. אבל בכל פעם שהעליתי את ההצעה. סרצו הכל בצחוק גדול. עד שהחלתי יום בהיר אחד להופיע בהצגת יחיד. מתוך תיקווה שמנגינת קופת הכרטיסים תשכנע אותם יותר מן הפיזיונום שלי."



## האנושי שבחיה



פרצוף קוף — גיבור עם הומור

של וולט דיסני, המעודדים את האדם לאהוב את הטבע, והמקנים לחיות מימדים כימעט-אנושיים.

**אנשים יפים** (אורלי, תל-אביב, דרום-אפריקה) — למרות שמו, אין סרט זה עוסק באנשים אלא בחיות, ליתר דיוק בבעלי-החיים המאכלסים את מדבריות דרום-מערב אפריקה. ולמראה הסרט מתחשק, לפעמים, לר-אות אנשים חביבים ומשעשעים כמו החיות בסרט.

אין ספק שמלאכתו של ג'יימס אוויס, הדרום-אפריקאי שעשה את הסרט, היא תוצאה של שנות עבודה רבות וארוכות, שבהן עקב אחר חיות המדבר וצילם קילומטרים של פילס, אותם ערך לשעה וחצי של סרט שכולו אוסף של סיפורים קטנים, עם גיבורים כמו הברווזה המצילה אפרוחיה, ונבלים כמו הצבוע. עם הרבה הומור, כמו בקטעים על החיות המשתכרות מאכילת פירות תוססים, והרבה דראמה, כאשר השמש היוקדת הופכת ג'ונגל פורח לשממה, עם ג'ורדן על שפת נהר שנגמר בשום-מקום, ותורפת של מידבר שבה יכולים לחיות רק חרקים אחדים.

שילובה של מוסיקה, בדרך-כלל מן הרפרטואר הקלאסי, וקריינות שנונה ושוטפת (שתורגמה חיטב עלידי עדה בן-נחום, ומוגשת להפליא עלידי יוסי בנאי), הופכים את הסרט לחוויה נעימה מאד, בנוסח הסרטים התיעודיים

**דדעת להסתלק בזמן.** היא השקיעה 200 אלף דולר מכספה-שלה להכנת המורץ. גייסה את כל מה שלמדה בעשר שנים של תרגילי באלט קלאסי ועוד עשר שנים של ריקודי-ג'אז, קיבלה שעורים בפיתוח קול דרך הטלפון. ממורה ניו-יורקי (מי שרוצה לשלם 200 אלף דולר, צריך לעבוד, לא כן?). ויצאה בסיוור הופעות שהחל בהצלחה פושרת ונמשך בקופות סגורות. תוך כדי סיבוב ההופעות הושקעו שוב ושוב כספים חדשים. החומר שופר ושופץ, ועתה יכולה ראקל וולש לצפות שיימצא סוף-סוף מי שיסכים להמר עליה בסרט המוסיקלי, שעליו חלמה כל חשנים.

אלא שהמציעים יצטרכו לחזר. "איני מתכוונת להישאר בעסקים האלה כל חיי", מכריזה ראקל, "ולחמתין עד שהיה לי שערות לבנות. קמטים עמוקים וזחה נפול, כדי שיגלו את כישרונותי. מוטב שהיה לכולם ברור: אני מסתלקת מהעסקים האלה הרבה לפני-כן!"



## פינוקיו לנובגרים



פינוקיו וג'פטו — והלווייתן הפוליטי

גרשעשועים חינם לילדים, אינו אלא אמצעי לפתותם על-מנת להופכם פרוט-עבודה, בנוסח הסיסמה הרומאית הישנה שאמרה כי עם לחם ושעשועים אפשר להחזיק את העם בשיעבוד-נצח.

**הרפתקאותיו של פינוקיו** (ג'ת, תל-אביב, איטליה) — אילו היה סרט זה מוצג בשלמותו (הגירסה בארץ קצרה בכחצי-שעה מוז שהוצגה באירופה), ובשפת המקור שלו (כלומר איטלקית, ולא האנגלית שהוד"קה לו בגירסה הנוכחית), יכול היה להיות סרט-חיובה מומלץ. לארדוואק לילדים, כפי שמתקבל על הדעת ממבט ראשון, אלא דווקא למבוגרים. אולם מאחר שכל התנאים הללו לא התקיימו, נותר סרט זה של לואיג'י (לחם אהבה ומטסיה) קומנצ'יני, אישם באמצע הדרך: מתוחכם מדי לילדים, ואינו מובן די הצורך למבוגרים.

במקור היתה זו סידרה של חמש תוכניות-טלוויזיה (בצרפת — שש) המבוססות על ספר-הילדים המפורסם של קולודי. אולם גישתו של קומנצ'יני היתה שונה מזו של סיפורת-הילדים: בידיו הפכה הבובה פינוקיו סמל של נעורים הנחנקים תחת מסורת ומוסכמות. הפיה הטובה אינה אלא נציגת המוסר הזעיר-בורגני, המשתדלת לכל אורן הדרך להחזיר את הבובה אל הצניעות. ג'פטו הזקן הוא העני ש"מקצועו להיות עני", דלת-עם כפופת גו שאינה מעזה אפילו לחשוב על אפשרות של שיפור מצבה האישי. השכנים, החברים, אמילו בטן הדג הגדול, מקב לים כל אחד משמעות פוליטית מוגדרת וברורה. כך, למשל,

## תדרוך חובה לראות:

- תל-אביב:** קן הקוקיה, חליל הקסם, 3 ימי הקונדור.
- ירושלים:** סרט מתוק, קן הקוקיה.
- חיפה:** קן הקוקיה, אחר-הצהריים של פורענות.

**תל-אביב**

\*\*\* קן הקוקיה (פאר, ארצות-הברית) — עימות בין מתחזה למטורף ל-בין אחות ראשית בבית-משוגעים, כמשל למילהמת רוח-החופש נגד הטוטאליטא-ריות. בימיו מוהיר של מילוש פורמן. בתפקיד הראשי: ג'ק ניקולסון.

\*\*\* חליל הקסם (סטודיו, שווד-יה) — האופרה האחרונה של מוצארט בימיו הרענן והמקסים של אינגמר ברגמן. סרט-חיובה לכל מי שאוהב מוסיקה.

\*\*\* מרד הנעורים (לימוד, אר-צות-הברית) — הקרנה חוזרת לסרטו הישן של ניקולס ריי, על התנגשות בין דורות בשנות ה-50 באמריקה. הופעתו הטובה ב-יותר של ג'יימס דין.

\*\*\* נהג מונית (צפ, ארצות-הברית) — הבדידות והאלמוניות מטריי פים דעתו של נהגימונית ניו-יורק, בבימוי מרט-עצבים של מרטין סקורסזה ומישק מרשים של רוברט דה-נירו.



## האנטישמו שביהודי



רייס-דייוויס ובורשטיין — להפסיק לחשוב

מתחילה בתור הפילגש של האחד ומסיימת ככלתו החסודה של השני.

מייק בורשטיין, כסבא המוריש ופשני האחים-התאור-מיס, הוא... מייק בורשטיין, ליצן הרבה יותר משחקן. אבל הוא עושה יותר מן השאר. הוא, כמו הסרט כולו, מנחה לאותו סוג של קהל, אשר מפסיק לחשוב ברע שבכים האורות באולם. ואולי קהל כזה ימצא כאן את סיפוקו.

**קוני-למל בתל-אביב** (מוגרבי, תל-אביב, ישראל) — הדבר הטוב היחידי שאפשר לומר על סרט ישראלי חדש זה, הוא שרמתו חטכנית משיערה רצון בהח-לט. הכוונה לצילום (נסים ליאון), לעריכה (אלן יעקובי-ביץ), להקלטה (שלמה פלריימן) ולהרכבת פס-הקול (ש-נעשתה בפאריס). אפשר עוד להוסיף שאונו של דובי זלצר היתה כרויה לכל מה שהיהדי אי-פעם במחזמר אמרי-קאי, לפני שכתב את פיזמוני הסרט הזה, שאם אינר מקוריים, לפחות הם מצטללים כמיקצועיים.

מכאן והלאה, כל מה שאפשר עוד לומר על הסרט הוא שדמות העם היהודי, המצטיירת מתוכו, היא עגומה למדי, למרות הסוואה של הלצות פושרות ועקיצות, שמבקשות להקנות לסרט את הכותרת קומדיה.

ובכן כך: קוני-למל הזקן, רב בניו-יורק, מבטיח את ירושתו לאותו נכד (יש לו שניים, תאומים) שיעלה לארץ-ישראל וישא שם לאשה יהודיה כשרה. חינוכי בחלט. כך מעודדים עלייה. שני הנכדים, האחד כותב-פיזמונים אפיקורס, השני בחורי-ישיבה מגמגם, נתקפים רוח חלר-ציות לשמע 5 מיליוני דולרים הממתנים להם באופן, ודוהרים לישראל. כאן נמצאים עוד יהודים טובים וכשרים, ורודפי-בצע מכובדים לכל דבר, הלוטשים עיניהם לשתי חמציאות, כחתנים אמשירים לבנותיהם. גויה אחת שרוצה להפוך יהודיה, כדי להשתתף גם היא בשימחת הירושח,

## ירושלים חיפה

\*\*\* סרט מתוק (ארנון, צרפתי קנדה) — ביטוי חזותי עז ביותר לאכזבת הבמאי דו'ן מאקאבייב מן המיזרח והי-מערב גם יחד. דורש מן הצופים התמצאות בפוליטיקה, סיפורת ואומנות, אחרת קשה מאד להבינו.

\*\*\* אחר-הצהריים של פורעי-נות (שביט, ארצות-הברית) — שיחזור מעשה-שוד מוזר שקרה לפני ארבע שנים, מאפשר לבמאי סידיני לומס להציג שוב את התיסכולים וההפרכות הנפשיות של בני הכרך הגדול, עם הדגש על בעיותיו של אל פאצ'ינו, המגלם שודד הומוסקסואלי שלומיאל.